

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգևածներ և բերնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Վարդիլ, 2017թ.

№4 (88)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հայտնարեւելում 2009թ. Ժաշխախյ

ՀԱՎԱԿԱՐԸ ՊԱՀԵԼ

ՀԱՅԴ ԲԱԺԱՆԻՐ ՍՈՎԱԾԻՆ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՐԵ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Նկարիչ, 2017թ. №4 (88)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Գուստավ եղբայր Հացդ քաժանիր սովածին.....	1
Հավատքը պահել.....	6
Բաքո եղբոր վկայությունը.....	10
Իմ տունը փողոցն էր.....	12
Փոքրիկ Մաթվեյի աղոթքը.....	13
Մայրիկի Քրիստոսը.....	15
Աստծու Խոսքը՝ փրկության գրավական.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՀԱՅԴ ԲԱԺԱՆԻՐ ՍՈՎԱԾԻՆ

Միբեյինե՛ր, իմ անունը Գուստավ է, ապրում եմ Գերմանիայում: Ծնվել եմ Ղազախստանում, Սովետական Միության տարիներին: Երբ Գերմանիայում դուրս եկավ ընտանիքների վերամիավորման օրենքը, մենք՝ բոլոր գերմանացիներս, որ գտնվում էինք Ղազախստանում, գնացինք Գերմանիա: Մենք Ղազախստանում էինք հայտնվել պատերազմի պատճառով, մեզ անվանում էին Վոլգայի նեմեցներ:

Ես ունեմ 11 երեխա՝ 5 աղջիկ և 6 տղա: Հինգ երեխաներս ծնվել են Ղազախստանում, իսկ 6-ը Գերմանիայում: Յոթ երեխաներս արդեն ամուսնացել են: Ունեմ քսանինը թոռ: Բոլոր երեխաներս հավատքի մեջ են, միայն մեկն է դեռ տատանվում: Բայց մենք աղոթում ենք, որ Աստված նրան էլ բերի և հաստատի Իր ճանապարհների մեջ: Որպես միսիոներ ես շատ հաճախ տարբեր երկրներ եմ այցելում: Եղել եմ Հնդկաստանում, Աֆրիկայում, Տանզանիայում, Եթովպիայում, Շրի Լանկայում, Երուսաղեմում և շատ այլ քաղաքներում: Ամենուր մարդիկ տարբեր լեզուներով երկրպագում ու փառավորում են Աստծուն:

Միբեյինե՛ր, թեպետ Աստծու Խոսքը մեզ ասում է՝ գանձեր մի՛ դիզեք

երկրի վրա, բայց շատ հաճախ մենք այստեղ՝ երկրի վրա ենք դիզում մեր գանձերը: Մարդն այդպիսին է. անդադար կուտակում է՝ սա ինձ, սա տղայիս, սա աղջկաս, սա թոռանս... և այդպես կուտակում ու կուտակում է: Բայց Աստծու Խոսքը մեզ ասում է, թե որտեղ մենք պիտի դիզենք ու կուտակենք մեր գանձերը: Մատթ. 6:19-20-ում կարդում ենք. «Երկրի վրա ձեզի գանձեր մի դիզեք... հապա ձեզի գանձեր դիզեցեք երկինքը... Քանզի ձեր գանձը ուր որ է, սիրտերնիդ ալ հոն պիտի ըլլայ: Մարմնին ճրագը աչքն է, ուրեմն եթե քու աչքդ պարզ է, բոլոր մարմինդ լուսավոր կըլլայ: Բայց եթե քու աչքդ վատ է, բոլոր մարմինդ մութ կըլլայ...»: Աստծու Խոսքը մեզ ասում է նաև, որ եթե մենք ինչ-որ բան պետք է հավաքենք, ապա դա անենք երկնքի համար: Այնտեղ մի այնպիսի բանկ կա, որտեղ գողերը չեն գողանում, ցեցը չի ուտում, և ժանգը չի ապականում:

Երկրի վրայի բանկերի մասին լսում ենք՝ այս մի բանկը թալանել են, այն մեկի վրա հարձակվել են, մի ուրիշը պայթեցրել են, մեկ ուրիշում էլ ճգնաժամ է, և գումար չկա: Կամ պատահում է, որ մարդը գնում է բանկ և պարզում, որ իր գումարը արժեզրկվել

է հազար անգամ: Աստվածաշունչը մեզ ասում է, որ այստեղ՝ երկրի վրա գանձեր պահելը անհիմաստ է, քանի որ նրանք, ովքեր հարստանալ են ուզում, «...ընկնում են փորձութեան, որոգայթի և բազում անմիտ ու վնասակար ցանկությունների մեջ, որոնք ընկղմում-տանում են մարդկանց դեպի կործանում, որովհետև բոլոր չարիքների արմատը փողասիրութիւնն է, որին ոմանք ձգտելով՝ մոլորուցին հաւատից և իրենք իրենց զցեցին բազում ցաւերի մէջ» (Ա Տիմ. 6:9-10): Եվ այստեղ մարդն ինչ էլ որ հավաքի, միևնույնն է, պիտի կորցնի, քանի որ ոչինչ չի մնալու: Բայց մարդը կարող է բարի գործելով հարստանալ երկնքի համար, այսինքն՝ նկատի աղքատին: Մատթ. 6:22-23 խոսքերում կարդում ենք. «Մարմնի ճրագը աչքն է, ապա եթե քո աչքդ պարզ է, բոլոր մարմինդ լուսավոր կըլլա, բայց եթե քո աչքդ վատ է, բոլոր մարմինդ մութ կըլլա: Ուրեմն եթե քո մեջդ եղած լույսը խավար է, ալ այն խավարը որչափ է»: Այսպիսով, եթե քո աչքդ մաքուր լինի, ապա ամբողջ մարմինդ նույնպես մաքուր կլինի: Ինչպե՞ս սա հասկանալ: Ինչպե՞ս կարող է աչքը մաքուր, պարզ լինել: Ես շատ թարգմանություններ եմ նայել՝ անգլերեն, ռուսերեն, գերմաներեն, որպեսզի հասկանամ, թե ինչ է նշանակում պարզ ու մաքուր, լուսավոր աչք: Չէ՞ որ աչքը կամ կապույտ է, կամ սև է, կամ էլ ուրիշ գույն: Բայց ինչպե՞ս հասկանալ, թե որն է մաքուր աչքը: Ես

ուշադրություն դարձրի, որ եբրայերեն թարգմանության մեջ այսպես է ասում. «Եթե մեր աչքը տեսնում է աղքատին, ապա մեր ամբողջ մարմինը լուսավոր է, եթե մեր աչքը չի տեսնում, չի նկատում կարիքավորին, աղքատին, ապա մեր ամբողջ մարմինը մութ է»: Այսօր ինչքա՞ն շատ կան կարիքավորներ և աղքատներ տարբեր երկրներում, շա՛տ-շատ է նրանց թիվը: Բայց մարդիկ, տեսնելով աղքատներին, տարբեր կերպով են վերաբերվում: Ամերիկայում մի փորձ են արել: Մի տղամարդ իր մարմնի տարբեր մասերի վրա մեկ դոլարանոցներ է փակցնում և գրում. «Եթե դու սոված ես, վերցրու մեկ դոլար»: Եվ ահա մոտենում է մի մարդ, կանգնում նայում է, կարդում է գրվածը և վերցնում է մեկ դոլարը: Հետո նայում է շուրջը և տեսնելով, որ ուրիշ մարդ չկա, ևս մեկ դոլար է վերցնում, հետո ևս մեկը և գնում: Այնուհետև մոտենում է իսկապես շատ աղքատ, սոված մի մարդ, որ չունի անգամ ապրելու տեղ: Նա մոտենում է և կարդում. «Եթե դու սոված ես, վերցրու մեկ դոլար»: Նա վերցնում է մեկ դոլարը, շնորհակալություն հայտնում և գնում: Դրանից հետո մարդիկ կանգնեցնում են այն մարդուն, որը երեք անգամ էր գումար վերցրել և հարցնում են, թե ինչո՞ւ երեք անգամ վերցրեց, չէ՞ որ այն մեկը մեկ անգամ վերցրեց: Նա, որ երեք անգամ էր վերցրել, աղքատ չէր, ավելին՝ նա հարուստ էր և ժլատ. ինքը ոչ մեկին չէր տալիս ոչինչ, այլ նայում

էր, թե որտեղից ինչ-որ մի բան կարող է վերցնել: Իսկ աղքատ մարդն ասում է՝ եթե կարելի է, ես այսօր կուտեմ, կկշտանամ, իսկ վաղը Աստված նորից կհոգա իմ մասին:

Այդպես է լինում և մարդկանց կյանքում: Երբ որ Չաքեոսն ընդունեց Տիրոջը, նա մեծ ճաշկերույթ կազմակերպեց Հիսուսի համար և ասաց. «Տե՛ր, իմ ունեցվածքի կեսը ես կբաժանեմ աղքատներին, իսկ ում որ զրկել եմ, չորս անգամ ավելիով կհատուցեմ»: Տեսե՛ք, սիրելիներ, երբ որ մարդը ապաշխարում է, առաջին հերթին փոխվում է վերաբերմունքը փողի և ունեցվածքի նկատմամբ: Աստծուն հավատացող մարդիկ երազում են, մտածում են, քարոզում են, երգում են երկնքի մասին, որովհետև մեր կյանքը երկնքում է: Փառք Աստծուն դրա համար: Դուք կարող եք ասել, որ Չաքեոսը հարուստ էր, նա շատ գումար ուներ, Դևին նույնպես ուներ միջոցներ, իսկ մենք՝ սովորական մարդիկս, ինչպե՞ս գանձեր դիզենք երկնքում:

Սիրելիներ, Գործք առաքելոցում կարդում ենք, որ Պետրոսը ամեն տեղ պտտվում ու քարոզում էր Աստծու Խոսքը, ու երբ Լիդոդիա բնակվող սուրբերի մոտ իջավ, այնտեղ մի մարդ կար, որը ութ տարի անդամալույծ էր: Նրա անունը Ենիա էր: Պետրոսը նրան ասում է. «Հիսուս Քրիստոսը քեզ կբժկե. վեր կաց ու անկողինը շտկե, ան ալ շուտ մը ելավ» (9:32-34): Այսինքն՝ նա վեր կացավ բժշկված:

Բոլոր շրջակա քաղաքներում լսեցին այս բժշկության մասին: Եվ շարունակության մեջ, 9:36-42-ում կարդում ենք. «Յոպպեի մեջ աշակերտ եղած կին մը կար, անունը Տաբիթա (որ կը թարգմանվի Այծեմնիկ): Ասիկա լեցված էր բարի գործերով ու ողորմություներով, որոնք ինքը կըներ: Այն օրը ինքը հիվանդացավ ու մեռավ: Լվացին զանիկա և վերը սենյակ մը դրին: Ու Լիդոդիա Յոպպեի մոտ էր, ուստի աշակերտները լսելով, թե Պետրոս հոն է, անոր երկու մարդ որկեցին, աղաչելով, որ չուշանայ և իրենց գայ: Պետրոս ալ ելավ անոնց հետ եկավ: Երբ եկավ, վերին սենյակը հանեցին զանիկա: Բոլոր որբևայրիները անոր բոլորտիքը կայնեցան, կուլային ու կը ցուցնեին այն բաճկոնները ու հանդերձները, որոնք Այծեմնիկը կը շիներ, երբ իրենց հետ էր: Պետրոս ալ ամենքը դուրս հանելով՝ ծունկի վրայ եկավ ու աղոթք ըրավ և դեպի մարմինը դառնալով՝ ըսավ. «Տաբիթա, ելի՛ր կայնե»: Ան ալ իր աչքերը բացավ ու Պետրոսը տեսնելով՝ ելավ շիտակ նստեցավ: Պետրոս ալ ձեռքը անոր տվավ ու վերցուց զանիկա և սուրբերն ու որբևայրիները կանչելով՝ անոնց առջև ողջ կայնեցուց զանիկա: Այս բանը բոլոր Յոպպեի մեջ իմացվեցավ ու շատեր Տիրոջը հավատացին»: Արդյոք ի՞նչ ուներ այդ կինը, ինչ-որ մի կազմակերպություն, գործարա՞ն կամ մեծ թվով ծառանե՞ր: Ո՛չ, նա ոչինչ չուներ:

Նա նույնիսկ մի կարի մեքենա էլ չունեւ։ Նա ունեւ մի ասեղ, և այդ ասեղով ու թելով էլ բարություն էր անում։ Նա տեսնում էր որբերին, որբակայրիներին, սովածներին, պատռված հագուսներով մարդկանց, կարիքավորներին, և իր ձեռքերով բարություն էր անում՝ հոգալով նրանց կարիքները։ Այդ կինը հավաքում և կուտակում էր երկնքի համար։ Փառք Տիրոջը։ Նա իր գանձերը երկինք էր ուղարկում, որտեղ գողերը չեն գողանում, ցեցը չի ուտում, ժանգը չի ապականում։ Նա հավաքում էր իր գանձերը երկնային բանկում։

Եսայի 58:7-8-ում կարդում ենք. «Քու հացդ անօթին բաժնես, թափառական տնանկները տունդ ընդունիս, մերկ մը տեսնես զանիկա հագցնես ու քու մարմնդ քեզ չպահես։ Այն ատեն քո լույսդ առավոտի պես պիտի ծագի ու բժշկությունը շուտով պիտի յայտնվի և քու արդարութիւնդ քու առջևեղ պիտի երթայ։ Ու Տիրոջը փառքը քու ետևեղ քեզ պիտի պաշտպանէ»։ Քո հացդ բաժանիր և տուր աղքատներին, կարիքավորներին՝ նշանակում է նկատի՛ր, տե՛ս աղքատին։ Գերմանիայում աղքատներ գրեթե չկան, սակայն եթե տեսնեք Հնդկաստանում ապրող երեխաներին, ապա դուք անպայման լաց կլինեք։ Այնտեղ շատ երեխաներ շատ ու շատ սոված են, նույնը և Աֆրիկայում։ Երեք ամիս առաջ մենք Լիբանանի Բեյրութ քաղաքում էինք։ Բեյրութը ունի երկու միլիոն

բնակչություն։ Այնտեղ եկել են ևս երկու միլիոն փախստականներ Սիրիայից։

Ամենուր նույն պատկերն է՝ մայրն իր հինգ-վեց երեխաների հետ, և բոլոր երեխաները ցանկանում են ուտել, հագնել։ Մենք այնտեղ էինք Հոլանդիայի Իսրայել և Ռիմոն եղբայրների հետ։ Երբ մենք այնտեղ մեր օգնությունը ցուցաբերեցինք՝ ասելով, որ այն քրիստոնյաների կողմից է, շատ մահմեդական կանայք, լսելով, որ այդ օգնությունը քրիստոնյաների կողմից է, լաց եղան։ Իսկ տղամարդիկ նրանց հանգստացնում էին։

Հիշո՞ւմ եք, սիրելիներ, երբ Իրաքում ահաբեկիչները քսանմեկ քրիստոնյաների գլխատեցին, և ծովի գույնը ամբողջությամբ կարմիր ներկվեց։ Մենք եղբայրներով այդ օրը Իրաքում էինք։ Դրանք այն քրիստոնյաներն էին, ովքեր օգնություն էին ցույց տալիս իրենց կողքի մարդկանց։ Նրանց սպանում, ծեծում, հալածում, անդա-

մահատում են, սակայն նրանք մեկնում են իրենց ձեռքերը և օգնում կարիքավորներին: Քաղցածին հաց են տալիս, որովհետև սիրում են Հիսուսին: Բոլորս էլ գիտենք, որ մենք ընդամենը ժամանակավոր պանդուխտներ ենք երկրի վրա ու գնալու ենք Տիրոջ մոտ: Հայտնության գրքում կարդում ենք, որ երբ մարդ մահանում է, գործերը նրա ետևից են գնում (Հայտն.14:13): Թող Աստված մեզ ուժ տա՝ անելու բարին, որպեսզի դեպի երկինք ձգտենք բարի գործելով: Երբ մարդն ապրում է Աստծու Խոսքով, ապա այս կյանքի և աստվածապաշտության բոլոր բաները տրվում են նրան: Ես ճանաչում եմ մի կնոջ, որը շատ դժվար աշխատանք էր կատարում, իսկ երեկոյան էլ գնում և ինչ-որ տեղ մաքրում ու լվանում էր: Նա մի անհավատ տղա ուներ: Այդ կինն սկսեց ամեն ամիս հիսուն եվրո գումար տալ ամբողջ աշխարհի կարիքավորներին օգնող «Ստեփանոս» առաքելությանը: Ես գիտեի, որ նա մեծ դժվարությամբ էր գումար աշխատում: Մենք աղոթում և ասում էինք. «Աստված, միայն Դու կարող ես նրան հատուցել»: Չնայած նրան, որ շատ մեծ դժվարությամբ էր գումար վաստակում, այդ քույրիկը տալիս էր աղքատին և օգնում էր կարիքավորներին: Մենք տեսանք, թե ինչպես այս կյանքում Եսայի 58:7-12 խոսքերը սկսեցին իրականանալ այս քույրիկի կյանքում: Տղան ապաշխարեց, դար-

ձավ եկեղեցու անդամ, ամուսնացավ և կազմեց օրհնյալ մի ընտանիք:

Սիրելի՛ քույր և եղբայր, եթե դու այս կյանքում ապրում ես Աստծու խոսքով. «Զու հացդ անօթին բաժնես, քափառական տնանկները տունդ ընդունիս, մերկ մը տեսնես զանիկա հագցնես ու քու մարմինդ քեզ չպահես», ապա արդեն այս կյանքում դու կունենաս Աստծու օրհնությունը և կարող ես Պետրոսի նման համարձակորեն ասել. «Տաքի՜թա, վե՛ր կաց»: Եթե դու էլ այս կյանքում ապրես Աստծու Խոսքով, երբ դու էլ կանչես, Տերը պիտի լսի և պիտի ասի. «Ահա Ես»:

Սիրելիներ, եկեք գանձեր դիզենք ոչ թե այս երկրի վրա, այլ երկնքում: Ես ոչ մեկին չեմ դատում, բայց դու ինքդ քեզ ստուգիր. եթե քո աչքը տեսնում է աղքատին, կարիքավորին, ապա դու ճիշտ ճանապարհի վրա ես: Այդ ժամանակ քո աչքը լուսավոր կլինի, և քո դեմքն էլ լուսավոր կլինի, ինչպես Մովսեսին: Իսկ եթե դու չես տեսնում կարիքավորներին, այդ ժամանակ անգամ հարևանները կասեն. «Արդյոք ի՞նչ քրիստոնյա է սա»: Ուրեմն, սիրելիներ, եկեք նկատենք մեր շրջապատում մեր կարիքը ունեցողներին. այդ ժամանակ և՛ մեր աչքը մաքուր կլինի, և՛ մեր մարմինը՝ լուսավոր: Ու մենք ամբողջությամբ կփայլենք բարությանը: Ամեն:

Գուսպավ եղբայր, Գերմանիա

Ապրիլ, 2017թ., N 4 (88)

ՀԱՎԱՏՔԸ ՊԱՀԵԼ

*Բարի պատերազմն պատերազմեցի,
ընթացքը կատարեցի, հավատքը պահեցի:
Բ Տիմոթեոս 4:7*

Սիրելիներ, եկեք մեր ուշադրությունը դարձնենք «հավատքը պահեցի» խոսքի վրա: Այստեղից մեզ հասկանալի է դառնում, որ հավատքը պահելու խնդիր կա: Այսինքն՝ պետք է ոչ միայն հավատք ունենալ, այլև կարողանալ պահել այն, քանի որ, ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը, «Բոլոր նրանք, որ ուզում են աստուածապաշտութեամբ ապրել Քրիստոս Յիսուսով, հալածանքներ պիտի կրեն» (Բ Տիմ. 3:12): Երբ մենք հավատքի համար հալածանքներ ենք կրում, այդ ժամանակ առաջանում է հավատքը մինչև վերջ պահելու խնդիր: Աստված Իրեն հավատացողներին խոստումներ է տվել, ու մենք հավատում ենք այդ բոլոր խոստումներին: Բայց երբ դրանք ուշանում են, կասկածներ են առաջանում Աստծու խոստումների վերաբերյալ: Ծննդոց 15-րդ գլխում Աստված ժառանգ ունենալու խոստում տվեց Աբրահամին: Աբրահամը հավատաց այդ խոստմանը, և դա իրեն արդարություն սեպվեց: Երբ Աբրահամը Տիրոջ խոստումը հայտնեց իր կնոջը, կինը կասկածեց և բացատրեց

Աբրահամին, որ իր վիճակում անհնար է երեխա ծնել: Ու Սարան մտածեց՝ գուցե Աստված ուրիշ՝ ճանապարհով է ուզում Աբրահամին որդի տալ: Նա կարծես գտավ ելքը և Աբրահամին առաջարկեց իր աղախնից՝ Հագարից երեխա ունենալ:

Սիրելիներ, մեր կյանքում էլ հաճախ այդպես է լինում, երբ մենք Աստծու խոստումներին հավատալն ու վստահելը տեսնում ենք մարդկային հնարավորությունների սահմանների մեջ: Այսինքն՝ երբ մենք որևէ մի բան մարդկորեն մտածելով անհնարին ենք տեսնում, ապա կամ չենք հավատում, կամ էլ կասկածում ենք: Իհարկե, Աստված այդ ամենը գիտի և տեսնում է, դրա համար էլ միջոցներ է փնտրում, որ մենք շարունակենք հավատալ Իր խոստումին, թեկուզ դա մարդկորեն հնարավոր չէ պատկերացնել:

Ծննդոց 17-րդ գլխում Աստված նորից խոսեց Աբրահամի հետ և նրան հայտնեց, որ խոստումի որդին Իսահակն է և պիտի ծնվի Սարայից: Իհարկե, Աբրահամի մեջ անմիջապես չհաստատվեց Աստծու խոստ-

ման նկատմամբ հավատքը: Դա պարզ երևում է Ծննդոց 17:17-ում, երբ Աբրահամը ծիծաղեց, երեսի վրա ընկավ և իր սրտի մեջ ասաց՝ հարյուր տարեկան մարդուն զավակ պիտի լինի՞ արդյոք: Եվ նա ասաց Աստծուն. բող Իսմայելն ապրի Քո առջև:

Բայց Աստված մեր կյանքում իրականացնում է այն խոստումները, որոնք մեզ համար անհնարին են: Երբ Աստված Իր խոստումը կատարեց, ու ծնվեց Իսահակը, Աբրահամի հավատքը շատ կայունացավ: Հռովմ. 4:18-23-ում Պողոս առաքյալը ցույց է տալիս, թե ինչպես Աբրահամը հավատքի մեջ հաստատվեց և չտկարացավ: Չտկարացավ նաև այն ժամանակ, երբ հավատքը դժվարագույն փորձության ենթարկվեց: Ծննդոց 22-ում, երբ Աստված պահանջեց Իսահակին զոհ անել, Աբրահամն Աստծու կամքին հնազանդ ընդառաջ գնաց և ոչ մի հակառակություն չունեցավ: Նա հավատում էր, որ եթե Աստված իրեն խոստացել է Իսահակով ազգերի հայր անել, ինչ էլ պատահի, Աստծու խոստումը պիտի իրականանա:

Սիրելի՛ քույր և եղբայր, եթե դու հավատում ես կենդանի Աստծուն, ուրեմն ինչպիսի դժվարությունների էլ որ հանդիպես, ինչ փորձության էլ որ ենթարկվի քո հավատքը, Աստված քեզ հավիտենական կյանք է խոստացել: Աստված Իր միածին Որդին տվեց, որպեսզի ով որ Նրան հավատա՝ չկորսվի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: Այդ մասին կարդում ենք Հովհաննու 11:25-ում. «Յիսուս ըսաւ անոր. «Ե՛ս եմ յարութիւնն ու կեանքը: Ա՛ն որ կը հաւատայ ինծի, թէ՛ւ մեռնի՝ պիտի ապրի»: Ուրեմն այդ խոստումը իրականություն է, ու թեև մեռնենք, պիտի ապրենք:

Երբ Աբրահամն Իսահակին դրեց զոհասեղանի վրա ու ձեռքը վերցրեց դանակը՝ իր տղային մորթելու, հենց այդ պահին Տիրոջ հրեշտակը կանգնեցրեց Աբրահամին և ասաց. «Աբրահամ, Աբրահամ»: Ան ալ ըսաւ. «Ահա՛ հոս եմ»: Հրեշտակը ըսաւ. «Տղային վրայ ձեռքդ մի՛ դնել եւ անոր ոչինչ մի՛ ըրէ, քանի որ հիմա գիտցայ թէ Աստուծմէ կը վախճաս, որովհետեւ քու մէկ հատիկ որդիդ չխնայեցիր ինձմէ»: Աբրահամ իր աչքերը վերցուց ու նայեցաւ, եւ ահա՛ իր ետեւը՝ թաւուտին մէջ՝ եղջիրներէն բռնուած խոյ մը կար: Աբրահամ գնաց, խոյը բերաւ, ու զայն իբր ողջակէզ մատուցանեց՝ իր որդիին տեղը» (Ծննդ. 22:11-14):

Սիրելիներ, մենք տեսնում ենք, որ միայն վերջին պահին, երբ Աբրահա-

մը ամբողջությամբ պատրաստ էր ողջակեզ անելու իր որդուն, հրեշտակը կանգնեցրեց նրան:

Եթե մեր կյանքում Աստված թույլ է տվել որևէ փորձություն, դա նրա համար է, որ մենք սովորենք պահել հավատքը: Ինչպիսին է մեր հավատքը՝ երևում է հալածանքների ու դժվարությունների ժամանակ: Աստված շատ բաներ էր սովորեցնում Հոբին, ու նա իր ամենածանր տառապանքների մեջ ասում է. «Երանի թե հիմա խոսքերս գրվեին, երանի թե գրքի մեջ քանդակվեին, երկաթե գրիչով կապարի վրա հավիտենապես փորագրվեին: Գիտեմ, իմ Փրկիչս ողջ է, Նա վերջին ժամանակները կհայտնվի: Ու թեև մաշկս սրանից ավելի փչանա, բայց իմ մարմնովս Աստծուն պիտի տեսնեմ: Ես ինձ համար պիտի տեսնեմ, իմ աչքերը պիտի տեսնեն և ոչ թե ուրիշի (Հոբ 19:23-28):

Սիրելիներ, երբ քո կյանքում դեռ դժվարություններ չեն պատահել, հեշտ է ուրիշին հավատքը պահելու խրատ տալը, բայց երբ դա մեզ հետ է լինում, մենք երբեմն շփոթվում ենք ու

տրտնջում: Մի անգամ ծառայության նպատակով հյուրընկալվել էի մի բնակարանում, որտեղ ինձ այցելեց մի եղբայր և սկսեց քաջալերել ինձ՝ հավատքի խոսքեր ասելով: Նա հորդորում էր, թե՝ բոլոր փորձությունները մեզ համար են, որպեսզի փորձվելիս ընտիր գտնվենք: Նա խոստովանում էր, որ այն, ինչ ինքը խոսում է, պրակտիկ կյանքով չի անցել և միայն տեսականորեն գիտի: Երբ վերջացրինք զրույցը, առաջարկեց իր մեքենայով մի տեղ գնալ: Երբ նստեցինք մեքենա, նա տեսավ, որ բաց թողնված զանգ ունի: Չանգողն իր տեղակալն էր եղել (նա շինարարական ֆիրմայի տնօրեն էր): Պարզվեց, որ տեղակալն առանց իր գիտության մի աշխատանքային պայմանագիր էր ստորագրել, որով իրենք կտուժեին և ոչ թե կօգտվեին: Հենց այդ պահին նա գունատվեց, աչքերը չովեցին, ծնոտը մի կողմի վրա գնաց, ջղածգվեց: Ես սկսեցի աղոթել: Քիչ անց նա սթափվեց, խաղաղվեց և ասաց. «Այս ի՞նչ մեծ փորձություն էր, մենք մեծ գումար կկորցնենք»: Երբ ես հիշեցրի քիչ առաջ ունեցած մեր զրույցի մասին, նա ասաց. «Եղբայր ջան, չասացի՞, որ ես կյանքով չեմ անցել այդ ճանապարհը, ու միայն տեսականորեն գիտեի»:

Սիրելի՛ս, ինչ էլ որ պատահի մեր կյանքում՝ մենք գիտենք, որ Տերը վերահսկում է ոչ միայն մեր կյանքը, այլև ամբողջ տիեզերքը: Այդ կապակցությամբ հիշենք Աստծու խոս-

քը. «Չէ՞ որ երկու ճնճողուկ մէկ դահեկանի է վաճառվում, բայց նրանցից մէկն անգամ առանց ձեր Հօր գետին չի ընկնում. եւ ձեր գլխի մազերը բոլորն իսկ հաշվուած են»։ Ուրեմն եկեք փառք տանք Աստծուն մեր կյանքում պատահած բոլոր դժվարությունների ու նեղությունների համար, քանի որ այդ ժամանակ է, որ սովորում ենք

համբերություն, իսկ համբերությունը հույս է ծնում, հույսն էլ ամոքով չի անում։ Ուրեմն եկե՛ք համբերենք, մինչև իրականացան Աստծու խոստումները մեր կյանքում ու մտնենք հավիտենական հանգստի մեջ։ Ամեն։

ք. Արմավիր

ԴԻՄԻՐ ՆՐԱՆ

«Ու նեղության օրը ինձի կանչէ. ես քեզ պիտի ազատեմ ու դուն զիս պիտի փառավորես»։ Մատթու 50:15

Ավետարանիչ դարձած նախկին հանքափոր Ռիչարդ Վեբերը մի անգամ ընտանիքով հայտնվեց մեծ կարիքի մեջ։ 36 ժամ անընդմեջ նրանք ոչինչ չկերան, քանի որ սնունդ գնելու փող չունեին։ Եվ ահա նրանք նստեցին սեղանի մոտ. կինը ծնկների վրա պահել էր փոքր որդուն, իսկ Ռիչարդը սկսեց կարդալ Աստվածաշնչի մի հատված, հետո սկսեց աղոթել։ Բայց երեխան ձգտում էր ընդհատել նրան. «Հայրիկ, մի՛ աղոթիր հիմա։ Ես ուտել եմ ուզում, հետո կաղոթես»։ Հետո երեխան լացով դիմեց մորը. «Մայրիկ, ասա հայրիկին, որ նա դադարեցնի աղոթքը, մենք ուտել ենք ուզում»։ Իսկ հայրը շարունակեց աղոթել՝ հույսով սպասելով Աստծուց պատասխանի։ Հանկարծ ինչ-որ մեկը թակեց դուռը։ Շենին հայտնվեց փոստատարը և հանձնեց պատվերով նամակ՝ մեջը դրված հինգ

ֆունտ։ Վեբերն ու կինը որքան շնորհակալ եղան իրենց հավատարիմ ու հրաշալի Աստծուց աղոթքի պատասխանի համար։

Աստված բարձր է մեր բոլոր դժվարություններից ու կարիքներից։ Մեր ընթերցող, ճանաչեցի՞ր արդյոք դու Աստծու սերը։ Եթե դու տառապում ես և ելք չես գտնում, ապա իմացի՛ր, որ Աստված արգելք է դրել քո ճանապարհին, որպեսզի դու դիմես Իրեն։ Երբ դու դիմես Նրան, կստանաս ոչ միայն օգնություն, այլև կգտնես Նրա մեջ Փրկչին, քանի որ Նա տվեց Իր սիրելի Որդուն՝ Հիսուսին, որպեսզի քավի քո մեղքերը և փրկի հավիտենական վախճանից։ Նա գիտի, թե ինչպես փրկի քեզ և ազատի դժվարություններից։ Չե՞ս ցանկանում արդյոք կանչել Նրան հենց հիմա։

Ապրիլ, 2017թ., N 4 (88)

ԲԱՔՈ ԵՂԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Բան մը կխնդրեն Տիրոջմենն ու ասիկա կաղաչեն, որ կյանքիս բոլոր օրերը Տիրոջը տան մեջ բնակիմ՝ Տիրոջը վայելչությունը տեսնելու ու անոր տաճարին մեջ զԻնք խնդրելու համար: Վասն զի չար օրվան մեջ Իր բնակարանին մեջ զիս պիտի պահ, Իր վրանին ծածկոցովը զիս պիտի ծածկե, Վեմի վրա պիտի վերցնե զիս»:

Սաղմոս 27:4-5

Ես ապրում եմ Արմավիրի մարզի Արտաշար գյուղում: Ազգությամբ եզդի եմ: Հավատքի եմ եկել 1995 թ.: Ունեմ 10 երեխա՝ 5 աղջիկ, 5 տղա: 2015թ. մեր ընտանիքում հրաշք տեղի ունեցավ: Հիշելով կատարվածը՝ Աստծու փառքի համար որոշեցի գրել «Բարի լուրի» խմբագրությանը:

Հոկտեմբեր ամիսն էր, երեկոյան սովորականի պես աղոթքից հետո պառկեցինք քնելու: Մինչ այդ օրը մեր քնելուց հետո կատուն դռան փականի անսարքության պատճառով մտնում էր խոհանոց: Փականը նորոգելուց հետո չարաբաստիկ կատուն, փողոցի կողմից նեղ օղանցքով մտնելով խոհանոց, իջնում է գազատար ռետինե խողովակի վրա: Վերջինս դուրս է գալիս կաթսա տանող երկաթե խողովակից: Մինչև առավոտ բարձր ճնշումով գազը լցվում է խոհանոց:

Վաղ առավոտյան սովորականի պես կողակիցս՝ Ինգան, վեր է կենում կովերը կթելու: Բացելով խոհանոցի դուռը՝ անմիջապես նկատում է գազի

հոսքը և փակում փականը: Խոհանոցից դուրս գալով՝ մտնում է բաղնիք և շփոթված բացում տաք ջրի ծորակը: Ծորակը բացելուց հետո կաթսայի կայծից անմիջապես կրակ է բռնկվում: Խոհանոցի և նախասենյակի մեջ կրակը բռնկվում է: Փոքրիկ աղջիկս՝ Ռեբեկան, որ այդ ժամանակ 3 տարեկան էր, միշտ մեր ետևից ելնում և հետևում էր կնոջս: Բաղնիքից տեսնելով այդ ահավոր կրակը՝ Ինգան շատ ահավոր կերպով ճչաց, ես երբեք նրան այդ վիճակում չէի տեսել: Բարեբախտաբար, աղջիկս մինչև կրակի բռնկվելը չէր հասցրել ննջասենյակից դուրս գալ: Տեսնելով նախասենյակի կրակը՝ երեխան էլ շատ ահավոր ճչում էր: Լսելով Ինգայի և երեխայի բարձր ու ահավոր ճիչերը՝ արդեն իմ մեջ պատկերացնում եմ, թե ինչ է կատարվում և վայրկյան առ վայրկյան սպասում եմ ուժեղ պայթյունի, որից հետո ամբողջ ընտանիքով պետք է հայտնվեինք փլատակների

տակ, բացառությամբ ավագ որդուս, որ այդ ժամանակ ծառայում էր բանակում: Բարեբախտաբար, այդ ահավոր փորձությունն այլ կերպով ավարտվեց: Կրակի մեծ ճնշումից նախասենյակի մեծ երկփեղկյա երկաթե դուռը պոկվեց, և 2-րդ հարկի պատշգամբը փլվեց: Այդքանով վտանգն անցավ: Մենք ընտանիքով շատ ուրախ էինք այդ դեպքից հետո, փառավորում էինք մեր Տեր Աստծուն, որովհետև Նրա շնորհքով մենք ընտանիքով ողջ մնացինք: Տերը օրհնի տեղի եղբայրներին, նրանք անմիջապես այցելեցին և օգնեցին այդ վնասների համար:

Այցելեց նաև տարածքի հովիվ Կարապետ եղբայրը: Այցելում էին նաև հարևանները, բարեկամները և ազգականները: Տեսնելով իրողությունը՝ նրանք գլուխները շարժում էին և զարմանում կատարված հրաշքի համար. «Իրոք մեծ է ձեր Աստվածը, որ այդ փորձանքից ձեզ պահել է»: Ես ինքս էլ փառք եմ տալիս սբանչելի իմ Տեր Աստծուն, որ միշտ Իր խոսքի համաձայն մեզ հետ է և պահում է մենք դժվարություններից, ինչպես Եսային մարգարեանում է՝ ասելով. «Հիմա, ո՛վ Հակոբ, քեզ ստեղծողը ու ո՛վ Իսրայել, քեզ ձևակերպող Տերը այսպես կըսէ. «Մի՛ վախճար, վասն զի ես քեզ փրկեցի, քեզ քու անունովը կանչեցի. դու իմս ես: Երբ ջուրերէն անցնիս, ես քեզի հետ պիտի ըլլամ, երբ գետերէն անցնիս, պիտի չընկո-

միս, երբ կրակի մեջէն քալես, պիտի չայրիս, բոցը քեզ պիտի չբռնկեցնէ: Քանզի Ես՝ Քո Տեր Աստվածդ՝ Իսրայելի Սուրբը՝ քու Փրկիչդ եմ» (Ես. 43:1-3):

Այդ օրերին կատարվածից հետո Ինգայի վրա վախ էր իջել, և նա վկայում էր, որ գիշերով վեր էր կենում և աղոթքի էր կանգնում Տիրոջ առջև: Աղոթքի ժամանակ Տերը ցույց է տալիս նրան, թե ինչպես է Իր ձեռքերով պահել մեր տունը:

Շատ շնորհակալ եմ իմ Տեր Աստծուց Նրա բոլոր ողորմությունների և կատարված այդ հրաշքի համար: Եվ իմ փափագն է, Դավիթ սաղմոսերգուի նման, «Բան մը կխնդրեմ Տիրոջմենն ու ասիկա կաղաչեմ, որ կյանքիս բոլոր օրերը Տիրոջը տան մեջ բնակիմ՝ Տիրոջը վայելչությունը տեսնելու ու անոր տաճարին մեջ զԻնք խնդրելու համար: Վասն զի չար օրվան մեջ Իր բնակարանին մեջ զիս պիտի պահի, Իր վրանին ծածկոցովը զիս պիտի ծածկե, վեմի վրա պիտի վերցնե զիս» (Սաղմ. 27:4-5): ԱՄԵՆ:

**Բաբոյան Համլեթ
Արմավիրի մարզ, գ. Արտաշար**

Ապրիլ, 2017թ., N 4 (88)

ԻՄ ՏՈՒՆԸ ՓՈՂՈՅՆ ԷՐ

Ինը տարեկանում ես արդեն գիտեի, թե ինչ բան է ցուրտը, սովը և այս աշխարհի ողջ չարությունը: Մայրս շատ էր խմում, ես երբեք նրան չեմ տեսել սթափ վիճակում: Խորթ հայրս ծեծում էր ինձ, ուտելու բան տանը երբեք չէր լինում, և ես հիմնականում դրսում էի ապրում: Փողոցն էր իմ տունը:

Հիսուսի մասին ոչինչ չգիտեի և վստահ էի, որ այս աշխարհում ես ոչ ոքի պետք չեմ: Ինքս ինձ ասում էի. եթե դու քո մասին հոգ չտանես, ոչ ոք չի անի դա: Եվ դեռ մանկությունից սովորեցի գողություն անել: Երբեմն օրերով ոչինչ չէի ուտում, բայց դիմանում էի. լացում էի ու դիմանում:

Երբ տեսնում էի խանութում որևէ մոր, որ հարցնում էր որդուն, թե որ կոնֆետը գնի նրա համար, սիրտս ցավից կտոր-կտոր էր լինում, և ես պարզապես փախչում էի: Այսպես

փողոցում մեծանում էի մինչև 12 տարեկան դառնալս: Մենակ չէի, ինձ մնաց էլի երեխաներ կային: Մենք միշտ իրար պաշտպանում էինք, օգնում, իսկ գիշերները միասին գողություն էինք անում և ուտելիք որոնում:

12 տարեկանում ինձ 2 տարով տարան մանկական գաղութ: Այնտեղ զգացի որոշ ուսուցիչների չարությունը: Նույնիսկ հիմա էլ չեմ կարողանում հասկանալ, թե ինչպես կարելի է այդպես ատել երեխաներին: Իմ սրտում ավելի ու ավելի էր մեծանում ցավը, հուսահատությունը և չարությունը: Ես չարացած էի մարդկանց և ողջ աշխարհի վրա: Երբեմն ես պարզապես ընկնում էի ծնկներիս վրա ու լացում, լացում, լացում՝ հարցնելով ինքս ինձ, թե ինչու է մայրս ինձ լույս աշխարհ բերել, ավելի լավ էր մեռնելի ծննդաբերության ժամանակ, քան թե այսպես տառապելի ամբողջ կյանքում: Սիրտս գնալով քարանում էր:

Գաղութից դուրս գալով՝ նորից նույն իրավիճակում հայտնվեցի: Էլի մայրս խմում էր, և իմ տունը շարունակում էր մնալ փողոցը: Այդ ընթացքում արդեն հմտացել էի գողություն անելու մեջ դրամապանակից մինչև

մեքենա: Ձեռքումս խոշոր գումարներ էին հայտնվում, և ես սկսեցի խմել:

16 տարեկանում երկրորդ անգամ բանտ ընկա, որտեղ մնացի տարի ու կես: Այնտեղ մի ավելորդ անգամ համոզվեցի, որ ոչ ոքի չի կարելի վստահել: Նորից դուրս եկա, նորից ամեն բան կրկնվեց: Կես տարի անց ինձ նորից բռնեցին և դատեցին 3 տարով:

Վերջին տարվա մեջ մի օր ես անցնում էի այն սենյակի կողքով, որտեղ բանտակից ընկերներիցս աղոթում էին: Կանգ առա, նայում էի նրանց, և ինձ նկատելով՝ ներս հրավիրեցին: Պատմեցին Հիսուսի մասին, ու ես ընդունեցի Նրան որպես իմ Տեր ու Փրկիչ: Այդ օրը ես նորից

լացում էի, բայց այս անգամ ուրախությունից, այն գիտակցումից, որ Հայր ունեմ, և որ Նա սիրում է ինձ այնպիսին, ինչպիսին կամ:

Այդ օրվանից իմ կյանքը ոտքից գլուխ փոխվեց: Ես այլևս չեմ ցանկանում հետ նայել, այլ ցանկանում եմ առաջ նայել՝ Հիսուսին:

Ես անգամ մեկ տոկոս հույս չունեի, թե իմ կյանքը կարող է երբևէ դրական ընթացք ստանալ, բայց Հիսուսը տվեց ինձ 100 տոկոսով նորոգված կյանք: Փառք Աստծուն ինձ չթողնելու, սիրելու, ձեռք մեկնելու ու բարձրացնելու համար:

Դենիս Ու

Աղբյուր՝ crossnews.am

«ԱՍՏՎԱԾ ԱՐԴԵՆ ԼՍԵՑ ԻՆՁ ԵՎ ԿՐՈՒԺԻ ՄԱՐԿԻՆ». Մաթվեյի աղոթքը

Մեր երկրորդ որդու՝ Մարկի ծննդից շատ չանցած նրա աչքերն սկսեցին ճաղոտվել: Դեղամիջոցները լոկ ժամանակավոր էին օգնում:

Բժիշկն ասաց, որ փոքրիկի արցունքատար ուղիները խցանված են, և երբ Մարկը դառնա 6 ամսական, անհրաժեշտ կլինի փոքրիկ վիրահատություն անել:

Ես հարցրի, թե արդյո՞ք բուժման

որևէ այլ տարբերակ չկա: Բժիշկն ասաց, որ չկա, և վիրահատությունը, թեև ոչ բարդ, բայց իսկապես անխուսափելի է:

Սակայն ես հավատում էի, որ Աստված անպայման կբուժի մեր բալիկին, և պետք չի լինի վիրահատել: Մենք աղոթում էինք, բայց երեխայի աչքերը գնալով ավելի շատ էին ճաղոտվում, այնքան շատ, որ առավոտյան արթնանալիս նա լացում էր

Ապրիլ, 2017թ., N 4 (88)

աչքերը բացել չկարողանալու պատճառով:

Երբ Մարկը դարձավ 5 ամսական, մեր ավագ որդին՝ Մաթվեյը, որ այդ ժամանակ ընդամենը երկուսուկես տարեկան էր, սկսեց աղոթել. «Տե՛ր, այնպես արա, որ Մարկի աչքերը բուժվեն: Ամեն»: Ես նրան ասացի, որ էլի շարունակի աղոթել, ինչին երեխան պատասխանեց. «Ոչ, Աստված արդեն լսեց ինձ և կբուժի Մարկին»:

Մի քանի օրից իրոք Մարկի մի աչքը լիովին մաքուր էր, այլևս ոչ մի ճպուռ չէր հայտնվում: Բայց մյուս աչքը դեռևս շարունակում էր անհանգստացնել:

Երբ երեխայի 6 ամիսը լրացավ, մենք բժշկի հետ պայմանավորվեցինք այդ մի աչքի վիրահատության համար: Մինչ վիրահատության գնալը եկեղեցում խնդրեցինք միաբան աղոթել մեր փոքրիկի համար և օրհնել նրան:

Մենք հավատում էինք, որ միաբանության մեջ զորություն կա, և

Աստված ևս մեկ հրաշք կանի՝ բժշկելով Մարկի մյուս աչքը նույնպես: Մի քանի օրից նա լիովին առողջ էր: Փառք Հիսուսին: Ես զանգեցի բժշկին և ասացի, որ վիրահատության չենք գնալու, քանի որ երեխան լիովին առողջ է:

Այժմ Մարկն արդեն 4 տարեկան է և ունի լիովին առողջ աչքեր: Շնորհակալություն Աստծուն այն բազում ողորմությունների ու օրհնությունների համար, որ Նա դրսևորել է մեր ընտանիքի հանդեպ: Ողջ փառքը Նրան:

Եկապերինա Դ

Աղբյուրը՝ crossnews.am

Ապրիլ 2017թ., N 4 (88)

Օրհնեալ ըլլայ Տէրը, որ լսեց իմ աղօթքիս ձայնը: Տէրը զօրութիւնս ու ասպարս է. իմ սիրտը անոր յուսաց ու ես օգնութիւն գտայ:

Սաղմոս 28:7

Ուրախ եմ ես, վասն զի Տէրը իմ ձայնս ու աղաչանքս լսեց, վասն զի անիկա իր ականջը ինծի խոնարհեցուց, ուստի քոլոր կեանքիս մէջ անոր պիտի կանչեմ:

Սաղմոս 116:1-2

ՄԱՅՐԻԿԻ ՔՐԻՍՏՈՍԸ

Տարիներ առաջ մի փաստաբան հետևյալ վկայությունն է տալիս: Նա ասում է, որ ինքը, անհավատ լինելով, ամուսնանում է մի գեղեցիկ, համեստ, հավատացյալ աղջկա հետ: Աստված իրենց աղջիկ է պարգևում, որը փոքր հասակում մոր հետ հավաքությունների է հաճախում, բայց երբ մի քիչ մեծանում է, հետևում է հորը՝ սկսում է ակումբներ գնալ, պարել, խմել, ծխել, խաղալ, իսկ մայրը տանջվում է և աղոթում աղջկա համար:

Քսան տարեկանում աղջիկը նշանվում է մի երիտասարդի հետ: Մի օր մի խումբ երիտասարդների հետ երկու նշանվածները գնում են լճի վրա մակույկով զբոսնելու: Երիտասարդներից մեկը կատակի համար օրորում է մակույկը, և զորավոր ցնցումը շրջում է նավակը, բայց

քանի որ ափը մոտ է լինում, բոլորն էլ ապահով ցամաք են հասնում: Սակայն աղջիկն իր թաց հագուստներով սաստիկ մրսում է և ծանր թոքաբորբով հիվանդանում: Ընտանեկան բժիշկը փաստում է, որ աղջիկը մահամերձ է և շուտով կմեռնի: Աղջիկը փարվում է հորն ու ասում. «Հայրի՛կ, դու փող ունես. ես չեմ ուզում մեռնել, ազատի՛ր ինձ մահից»: Բայց անկարող հայրը միայն արտասվում է: Հետո աղջիկն ասում է. «Հայր, այս աշխարհից մեկնելուց առաջ քեզ մի հարց ունեմ տալու: Ինձ ճշմարտությունն ասա, հայրի՛կ, հիմա ես մեռնում եմ, ասա՛, որի՞դ ցույց տված ճանապարհին պիտի հետևեմ՝ քո՞, թե՞ մայրիկիս»: Հայրն արտասվելով ասում է. «Իմ անգի՛ն, հիմա, այս պահին, առանց ժամանակ կորցնելու մորդ ճամփան ընտրիր և Քրիստոսին ընդունելով՝ Նրան հանձնվիր»:

Երբ հայրն իր գրկից աղջկան անկողնու մեջ է դնում, նա արդեն մեռած է լինում, բայց դեմքին՝ խաղաղ ժպիտ: Փաստաբանը վկայում է, որ թեպետ հարվածն ահավոր է լինում իր համար, բայց պատճառ է հանդիսանում, որ ինքը զոջումով հանձնվի Քրիստոսին:

Ս.Ա. Զոպանեան
«Զմայլելի դրուագներ» գրքից

Ապրիլ, 2017թ., N 4 (88)

ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԸ՝ ՓՐԿՈՒԹՅԱՆ ԳՐԱՎԱԿԱՆ

Տարիներ առաջ Կանադայում մի մեծ նավ խորտակվեց և շատ մարդկանց մահվան պատճառ հանդիսացավ: Ընկղմվող նավից ազատվելու համար նավապետը յոթ զորավոր մարդկանց և մի երկչոտ աղջկա հետ մակույկի մեջ մտավ: Նավապետն ապահովության համար աղջկան մակույկին կապեց: Բարձրացող կատաղի ալիքների չդիմանալով՝ մակույկը մի քանի անգամ շրջվեց: Այդ զորավոր մարդիկ թեպետ ամուր բռնվել էին մակույկից, բայց նրանց ձեռքերն աստիճանաբար այնքան թուլացան, որ մակույկը թողնելով մեկիկ-մեկիկ ալիքների տակ անհայտացան: Սակայն երկչոտ աղջիկը, որ մակույկին կապված էր, ալիքներից քշվելով ի վերջո ափ հասավ, որտեղ էլ մի հնդիկ նրան

գտավ և ուշքի բերեց: Այս դեպքից հետո աղջիկը շատ տարիներ ապրեց: Այս աղջիկն իր խելքով կամ իմաստությամբ չազատվեց: Այն դեպքում, երբ քաջ ու զորավոր մարդիկ հուսահատության աղիողորմ ճիչերով ջրի հատակն ընկղմվեցին, այս անօգնական ու տկար աղջիկը, նավապետի խոհեմությամբ մակույկին կապված լինելու շնորհիվ, ազատվեց:

Այս ալեկոծ կյանքի մեջ մենք էլ շատ փոթորիկների միջով ենք անցնում: Մեր խորհուրդներն ու գիտությունները չեն, որ մեզ ապահով մեր փափագած նավահանգիստը պիտի առաջնորդեն: Ապահովության միակ միջոցը Աստծու Խոսքին կապված մնալն է:

Ներսես Սարեան

«Միայն մեկ Ավետարան»

ՀԱՎԱՏԱՑՅԱԼԻ ՑԱՆԿԱՊԱՏԸ

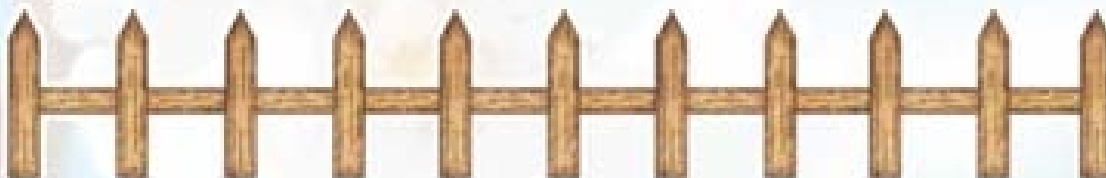
Մի հավատացյալ մարդ մոր կալվածք է զննում և առաջին իսկ առիթով այցելում է իր ամենամոտ հարևանին: Հարևանն ասում է.

- Գիրե՞ք, որ իմ սեփականությունը եղող հողից էլ է չեզանցել: Ես չեզ շրջանային դատավորի մոտ պիտի կանչեմ իրավունքս պաշտպանելու համար:

- Ո՛հ, ոչ, քարեկա՛մս,- պարտասխանում է հավատացյալը,- քնավ կարիք չկա այդ նեղությունը կրելու: Ես այդ խնդիրը շարավելի հեշտ միջոցով կկարգավորեմ: Ինչ համար լավ հարևանությունը մի քանի մետր հողից ավելի արժեքավոր է, դու որքան ուզես, ես այնքան իմ ցանկապարը եր կքաշեմ:

- Եթե այդպես է, տեղից մի՛ շարժիր այն, ինչ համար էլ քո քարեկամությունն ավելի արժեքավոր է, քան մի ափ հողը,- ասում է հարևանը:

Հավատացյալն իր հարևանի տեական քարեկամությունը շահում է զոհողության հոգիով: Ցավոք, կան շար հավատացյալներ, որոնք նյութի պարճառով վար վկայություն են քողնում իրենց շրջապատում: Աստուծու Խոսքը մեզ սովորեցնում է. «Չարից մի՛ հաղթվիր, այլ քարիով հաղթիր չարին» Հռոմ. 12:21:

ՍԻՐՈՒՄ ԵՍ ՀՅՈՒՐԱՍԻՐԵԼ

Հապա երբ հացկերոյք կ'ընես, աղքատներ, պակասաւորներ, կաղեր ու կոյրեր հրաւիրէ. եւ երանելի պիտի ըլլաս, փասն զի անոնք շեն կրնար փոխարէնը քեզի հաւրուցանել, քանզի արդարներուն յարութիւն առած արեւնը փոխարէնը քեզի պիտի հաւրուցուի:

Ղուկաս 14:13-14

Ասոր համար մէկզմէկ ընդունեցէք, փասն զի Զրիարոս ալ մեզ ընդունեց Ասրուծոյ փառքին համար:

Հռովմ. 15:7

Հիւրասիրութիւնը մի մոռնաք, փասն զի անով ոմանք հրեշտակներ ընդունեցին չգիրնալով:

Եբր. 13:2

Իրարու հիւրասիրութիւն ցուցուցէք առանց տրտման ընելու:

Ա Պետր. 4:9

Երբ չեռքէդ աղէկութիւն ընել կու գայ, կարօտ եղողէն մի արգիլեր զանիկա: Զու դրացիիդ քնաւ մի ըսեր, զնա ու դարձեալ եկուր, եւ վաղը կու տամ, երբ քու քովդ կայ:

Առակաց 3:27-28

Սուրբերուն պէտքերուն հաղորդ եղէք. հիւրասիրութեան երևէ եղէք:

Հռովմ. 12:13